

FORKYNNEREN KOHELETS BOK

1 Ord av Forkynneren, sønn av David og konge i Jerusalem.

² Forgjeves, sier Forkynneren, forgjeves og forgjengelig – alt er forgjeves!

³ Hva har mennesket igjen for sitt strev, for alt det strever med under solen?

⁴ Slekter går, og slekter kommer, men jorden er alltid den samme.

⁵ Solen går opp, og solen går ned, så lengter den tilbake til stedet der den går opp.

⁶ Den skinner og vandrer mot sør, så vender den og vandrer mot nord, mens vinden snur og skifter og tar fatt på sin rundgang igjen.

⁷ Alle elver renner ut i havet, men havet blir ikke fullt; dit elvene før har rent, fortsetter de å renne.

⁸ Alle ting går sin strevsomme gang, menneskets ord strekker ikke til. Øyet blir ikke mett av å se, og øret blir ikke fullt av å høre.

⁹ Det som har skjedd, skal atter skje,

og det som ble gjort, skal gjøres på nytt. Intet er nytt under solen.

¹⁰ Bli det sagt om noe:

«Se, dette er nytt», har det likevel hendt i tidligere tider, lenge før oss.

¹¹ Ingen minnes det som før har hendt.

Og det som skal komme, vil heller ingen minnes i slektene som følger.

Å GJETE VINDEN

¹² Jeg, Forkynneren, var konge over Israel, i Jerusalem.

¹³ Jeg la meg på hjertet å undersøke og granske med visdom alt som blir gjort under himmelen.

Det er et ondt strev Gud har gitt menneskene å plage seg med.

¹⁴ Jeg betraktet hver gjerning som blir gjort under solen. Se, alt er forgjeves, som å gjete vinden!

¹⁵ Det som er kroket, kan ingen rette opp. Det som mangler, kan ingen telle.